

1 וביאר הענין (מה שהחורה ניתנה לעשות שלום בעולם), וכן ע"ס הידוע, שיש כמה אופני עבודה בכלקור בכקורה עבודה האדם. ואח"כ מאופני העבודה הוא, שעיקרן הוא במעשה בסופו, כולל גם העבודה דכל מעשיו והיו לשם שמסוס והכל דרכו דעוון. ואז הנה גם מה שלומי תורה גם זה הוא בשביל קיום המצוות, כי לדרך תלמוד שמביא יליד מעשהו. וע"י עבודה זו עושים יורה זו ית, בהחזונים דוקא, כי המצוות ניתנו דוקא למטה וצריך קיימן בדברים גשמיים דוקא. וכמו מצות תפילין שצ"ץ בעור גשמי ובקלף גשמי דוקא וע"י שאר המצוות דהוקשהו כי כל החורה כולה (היינו 149 מצוות שבחורה) פתפילין, משום, שע"י עושים יורה זו ית, בהחזונים. וכנדעו שונו אחז החילוקים שבין חורה ומצוות, דאף שגם החורה צינתה למטה דוקא, כמאמר 16 חורה לא בשמים היא, מ"מ ישנו ענין יימור החורה בגן עדן, משא"ל מעשה המצוות שייך דוקא למטה ולא בג"ע, ועד שאפילו הנשמות שכוין שייך הענין דליום המצוות בג"ע. כי ירידתם בעולם, גם אצלם לא שייך הענין דליום המצוות בג"ע, כי ליום המצוות ענינו לעשות זו ית, יורה בהחזונים.

2 והנה למעלה מזה הו"ע עבודה החמשה, וכנדעו 17 שהחמשה היא סולם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה. ודירוש הדבר הוא שכל עניני העולם, כולל גם עניני חו"מ"צ, מתעלים ע"י החמשה מארץ לשמיים. כי עיקר ענין יימור החורה קיום המצוות הוא בארץ דוקא, וכ"כ דלורה לא בשמים היא, והמצוות הם כענינים גשמיים דוקא, וצרכים לצעזעום השמימה, דענין זה נעשה ע"י החמשה. כי ענין החמשה הוא, העלאת הויכור כל עניני האדם עם אלקות, דחמשה הוא מלשון החמל כל חרסו 20, ענין הויכור והחמשה כל, היינו צורך את כל עניני העולם עם אלקות, וזה נעשה ע"י החמשה דע"י צפני מי אתה עומדי 21, שע"י מעשה האדם והחמשה את עניני עם אלקות כו', וזהו ג"כ, מה שהחמשה עבודה היום, היא בהמילה: ערכיה (וקשעוה"ט) / (שמועם זה פתח החנה את המשנה במצות ל"ש של ערבית, מאימתי קורין את שמע בערבתי, כי החנה עבודה היום היא

- (10) אבות פ"ב ק"ב. (11) משלי ג. ו. (12) קודשין פ. ב. (13) שם פת.
- (14) ראה לק"ש ח"ט ע' 79 תורה 3. (15) ראה אה"צ סי"ג. לק"ש ואח"כ, סה"צ להצ"צ סו. ב. ובכ"מ. (16) ב"מ נט. ב. (17) ראה ח"א וסו. ב. ח"ג רמג. א. שו. א. (18) לשון הכתוב - ויצא כה, ית. (19) ראה ספר חלקות דא"ח - צ"צ ערך תמלה על רמז-רמז. ח"א סו. ג. וראה תנ"ח פ"מ. (20) לשון המשנה כלים פ"ג מ"ה. וראה ח"א ע"פ. פ"ד. (21) ראה ברכות כו. ב.

הנחת ה"ת בלתי מוגה

בס"ד. אור קיום ו', י"ט כסלו ה'תש"מ. הנחת ה"ת בלתי מוגה

זוהי היום חזרת מעשיו, וידוע מאמר ר"ק מ"ח אדמו"ר י"ט כסלו שמתויל ג"כ זה היום חזרת מעשיו, ומוסיף בזהאי ענינו, שזה היום הוא י"ט כסלו. ומביא שם מ"ש אבי ר"ק אדמו"ר (מהר"ש"ב) ג"ע, במכתבו הידוע, ש"י"ט כסלו: זה היום חזרת מעשיו של ימות הנונה האמיתית בבריאת האדם עליו, ארץ, דהמשיר גיעי אור פנימית חודתנו הקדושה, אשר נמשך ביום הזה, בבחי' המשכה כללית על כל השנה, ומדייק בהו בהמאמר "מה"ע שפיתת, הכונה האמיתית, דמשמע מזה שיש כוונה בתו' ויש כוונה אמיתית, ויש פלימות הכוונה האמיתית). גם צריך להבין מה שדווקא כאן, צומר: שהיא שפלימות הכוונה האמיתית בבריאת האדם עליו ארץ דוקא.

6 וליהבין זה, מקדים בהמאמר מה שאר"ץ (עוקצין בסופו): א"ר שמעון בן חלפתא צ"א מצא חקב"ה כליו מחזיק ברכה בישראל אלא חשפום. שואמר 4: עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום, ומביא, שקודם מאמר זה איתא במשנה, מאמר ריב"ז, (שירד חקב"ה פנתוהו כלל צדיק וצדיק ש"י עולמות כו'). ומקשים בהו למה הקדים רבינו הקדוש מאמר זה, (כפי ריב"ז, (כפי שמביא שם כמה ראיות דבר), חלפתא ה', לפני ריב"ז, שרבינו הקדוש סדר את המאמרים בסדר זה כל ומתו"צים בהו, שרבינו הקדוש סדר את המאמרים בסדר זה כל קטיים בשלום, כי מאמר זה הוא סיום שיתא סדר משנה. ויש להוסיף בהו, דאמאר זה, (שהוא הסיים), קאי לא רק בענין השלום סתם, אלא במעלת ענין השלום, שהשלום הוא כלי המחזיק את ברכתו של הקב"ה. שהיא מעלה גדולה ביותר. ולא עוד, אלא, ששלום זה קשור עם החורה, כפי שמביא ע"י הפסוק ה', עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום, דאר"ץ 6 אף עוז איתא חורה, וכאיתא בספרי, שהחורה ניתנה לעשות שלום בעולם, ועד שאר"ץ 8 תלמיד חכמים מרבים שלום בעולם, היינו שלא רק שהם עושים שלום סתם ע"י יימור החורה שלום, אלא ששורצים ריבוי שלום, שהיו צמדות מחתולב: וכל בנין זימורד ה', דקאי ולכ"א, מישוראל, שהיו צמדות מחתולב: וכל בנין זימורד ה', דקאי על כל ישראל ועל כ"א, מישוראל (כל בנין). ומכל זה מוכן דחלפיה ענין החורה, הוא, לעשות שלום בעולם, ולהחליט שלום בעולם.

* טעם החמלה זו - נבאר בהחזונים (בהשגחה טע"ף פג). שהוא סתמו קביעות י"כ ביום ו', יום חמלה טע"ד.

- (1) לשון הגמרא - ר"ה כו, א (בנוגע לראש השנה). (2) סו"מ ט"ז ע' 95.
- (3) דעם גם בחקמה לקומוס ומעין (ע' 15 ואילך). גדרת קודש אדמו"ר פתורש"א ח"א ע' רהט. (4) חללים כט. א. (5) חו"מ ט"ז שם. (6) ראה ויק"ר פל"א, ח. יל"ש בשלה רמז, רמז. מדיש חללים עה"ט. ועוד. (7) גש"ו, כו. וראה לק"ש ח"א ע' 349 ואילך. (8) סוף ברכות. ויש"ו. (9) ישעי' גז. יג.

וענין זה (מה שמאז ברכות הוא תכלית השלימות וברכות) מובן גם בפשטות. משום שתכלית ענין התבונה היא (ע"פ הפנה) הוא בעדה קדושה של עשרה משרא"ל. והרי המספר מאה הוא כולל עשר כללים מעשר, ומובן מזה, דהמספר מאה ברכות, רומז, לשלימות הברכה והתמשכה, וכמבאר במ"א ש"ע, הברכות נעשה להמשכה מן העולם ועד העולם, בתכלית השלימות וכלל הפרטים, ובבני חיי ומזוני רחוק בגשמיות כפשוטו.

אמנם גם עבודת התפלה (אף שהוא נקרא גם העצאה וגם המשכה) עדיין אינה תכלית שלימות העבודה. משום שעבודת התפלה היא בדרך מלחמה דוקא, וכמארז"ל 39, אין עומדין להתעורר אלא מתוך כובד ראש ופירוש: והכונה לשפלות, וכלשון הרמ"א (בש"ע 40) שפתי התפלה צריך להבנות (לא רק בגדלות הא"י, אלא גם) בשפלות האדם. שעבודות הן ענין של מלחמה רחוקה, ועשים מהם עניני כף עניני העולם, עולם מלשון העולם והסתור, ועשים מהם עניני קדושה, וגם קאי על המלחמה עם הגה"ב ש"ו, על שעושה שלום בפמליא של מטה, עולם שלום המלחמה עם הגה"ב ש"ו, על שעושה שלום היא העבודה שע"י ימור (הסתור) דוקא, דעל ידה הליך בעולם הוא בדרך מנחה ושלוה. פדה בשלום 43, כל מה שתחברת פועלת בעניני העולם הוא (לא בדרך מלחמה והתלששות בדברים הנשניים, אלא) בדרך מלחמה 44, ע"ד הענין דהוא צינה וברא"ל 46, שנבראו בדרך מאלי וממלא. וע"ז הוא גם בלימוד החוה"ה, דע"י שהאדם יושב ונוסק בחוה"ה, והנה כאשר נמסק הדין, שחברך נעשה לך שחור ומותר, הרי זה פועל במציאות העולם, שחברך נעשה לך שחור ומותר. וע"ד מה שהוא במציאות כפשוטו, דהחורה היא בעה"ב על מציאות העולם, וכמבאר בירושלמי 46, ע"ז 47, לא-ר גומר ע"י, שהחורה יכונה לשנות את מציאות העולם בדרך מאלי וממלא, ע"ז הוא גם בענינו, דע"י פסק החורה שדבר זה הוא לך שחור ומותר, הרי היא מוציאה אותו בדרך ממלא ממצב כזה, שבו הוא מקבל חיות מנקה"ס (כאמור שפ"ק, או אמילי באופן של ג'א"י), וכדאיאת בתנאים 48, דלשון איסור הוא ע"ש שהוא אסור לקשר ביד החיצונים, הרי החורה מחורה אותו מקשר זה, ומעמידה אותו במצב שהוא מקבל חיות מקליפה נוגע.

- (37) ראה ברכות כא. ב. (38) ראה ת"א שם. המשך ת"ל. ובכ"מ. (39) ברכות ל. ב. (40) א"ח רס"ח. (41) לקי"ת שלח ל. ד. ובכ"מ. (42) ראה סמח"ד צ. ב. (43) חוליים ת. י. (44) ראה סו"מ חש"ד ע' 108 וא"ל. ובכ"מ. (45) לשון תכונה - חוליים קמח. ה. וראה ת"א צ. ג. לקי"ת ראה כ. סע"ג. ובכ"מ. (46) דודים פ"ו ה"ח. ובכ"מ. (47) חוליים נ. ג. פ"ז.

תחת ה"ה בלתי סוגה

בתפלה עריבה כ"ל, שענינה הוא לעשות חשבון צדק נמשך 22, שע"י מעלה את כל פועלויו שבמשך כל היום כולו, יאז אדם נסעל ולעבודתו עדי ערב 23, ומחבר אותם עם אלקות. ועד שאומר בידך אפקיד רוחי ג' 24, היינו שמעלה ומפקיד את רוחו ונשמחו, הרי עם עבודתו שבמשך כל היום, ומחבר אותם באלקות. וזהו מה שהתפלה היא סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, בי ענינה הוא העליות עניני ארץ עד לשמים, ועד שיהיו בדרגה שמים. ומה שמייים בהתחלה 18, והנה מלאכי אלקים עולים וורדים בו הוא משום שתפלתה הוחלה היא ע"י המלאכים, וכדאי בזה"ב 26, שכל חיבה מהיבות התפלה המלאך גפיר לה ונשק לה כו', כמבאר במ"א 27.

והנה נוסף ציה שענין התפלה הוא העצאת העולם וכו', מלפניה למעלה, יש בה גם ענין של המשכה מלמעלה למטה. והיינו דאחרי שלימות התעלות מלמטה למעלה, פועלת התפלה גם המשכה אלקות למטה. והנה ענין תפלה הוכנה במשנות הוא נקש צדיק, וכל מובן גם מדברי הרימ"ב 28, שהמ"ע תפלה היא נקש צדיק 29, והיינו, דלמטה לאדם בארצו צריך נקש עליהם ולהתעורר אל הקב"ה, כדי שהתפלה תפעל את ההמשכה מלמעלה למטה. ומטעם זה, גם סדר העבודה שבכל יום, הוא שמתחילים בעבודת התפלה דוקא, וכמארז"ל 30: שהיא תפלה סמוכה למטה, והוא יאמר החוה"ה, הוואליה בלקי"ת פ' ברכות 31, ורק יאמר התפלה, הוא יומר החוה"ה, מביה"ב 32, דאח"כ הנהג בהם מנהג דרך ארצנו, כי דקא התפלה פועלת שעניני הרמ"ב, והמשכה מלמעלה למטה (כ"ז) יהיו בתפלה השלימות. וזהו מובן גם מה שברכות התפלה וכו', נכללות בכלל המאה ברכות שחייב אדם בכל יום 34, ובפרט ע"ס מ"ש אדמו"ר חוקן בשולחן ערוך שלק"ב 36, שחייב מאה ברכות בכל יום, הוא מטרב עד בוקר, ערב ובוקר וצחלים כג', תפלות כו', היינו שהתפלה תמאה ברכות היא בתפלה ערבית. כי ענין הברכות והמשכה מלמעלה למטה, נמנע ע"י התפלה, ועד ששלימות ענין הברכות, שזהו ענין מאה ברכות (כמבאר בהמאמר 36, על מארז"ל זה), נמנע ע"י התפלה.

- (22) ראה ת"א קטו. א. ובכ"מ. וראה גם ת"א ראה ת"א קטו. ולחייך מאנה"ת פ"י (גאה"ת סמח"ד ק' ע הקמא). (23) חוליים קי. כב. (24) חוליים לא. ו. (25) ראה אה"ת ואתנו שם. ובכ"מ. (26) ראה ת"א כב. ג. ח"ב ר"א. ב. (27) ראה לקי"ת במדבר י"א. א. ת"א מב. ג. ר"ד"ה באינה וראינה חש"ת. ובכ"מ. (28) ח"ל תפלה פ"א ה"ב. (29) ראה סו"מ חש"ד ע' 108 וא"ל חוליות בחולות. (ק"י"ת חכ"ב ע' 116 וא"ל) (30) ברכות ה. ב. (31) ואתנו צ"ו. ב. (32) סוף ברכות. (33) ראה ש"ע אה"ז א"ח ס"ל קטו-קמ. (34) מנחת סג. ב. (35) ריש סימן מו. (36) ראה ת"א ר"ח לקי"ת ענין הברכות. המשך חייב אדם ת"ל ח"ה. ובכ"מ.

תחת ה"ה בלתי סוגה

אמנם ענין הכוונה האמיתית שבבריאא האדם עליו ארץ היא, שע"י עבודתו הו"ל יפעל לא רק ענין של ידירה צו ית' בחתונתם, אלא שמעלה את גופו ממעמדו ומצבו. רע"י העבודה, הנוהג ע"י מן החתונות (כדאיתא בתנאים 67, שהנוהג דומה בחתונות דגופי אור"ע) אף הנושמות, וכן הנושמות אף הרוחניות, וכמובן הידוע של בעל הנושמות עיקר 59, ובאותן שהנוהג נעשה כלי אף הנושמות, שאז הוא טפל ונשמתו עיקר 59, כמו כלי המכל צנבר הורב הנמצא בו, וכנודע בהלכות בטל אפי' כמו כלי המכל צנבר הורב הנמצא בו, וכנודע בהלכות שבת, במלאכה הוצאה 60, והמוציא אופיין פחות ממשעור כפלי פטור אף על הכלי, שהכלי ספקה צו, היינו דגם אם הכלי היא בתכנית השלימות, מ"מ, דוקא כאשר הדבר הנמצא בתוך הכלי הוא בשעורו ובשלימותו אז נל' כלי הראוי לשמו, ואז המוציא את הכלי חייב. לכת' שר"ס מלאכה דשבת נלמדות מר"ס מלאכה שבמשכנ' 60, מוכן שכן, הוא בכללות עבודה האדם, שהוכנה הוא כמלאכה המשכן, פעולה את העולם ידירה ומשכן צו ית', כמ"ש 62: ועשו פי מקדש ושכנוי בהתכם, כל העולם כולו. והיינו, לשלימות העבודה היא, כאשר הנוהג נעשה כלי אף הנושמות, באופן שבכל אפי' בתכנית.

אמנם, כל זה הוא ענין הכוונה האמיתית כלכל בבריאא האדם עליו ארץ. אבל תכלית שלימות הכוונה האמיתית בבריאא האדם עליו ארץ היינו, בירידת הנושמה למטה, וזוהי שע"י עבודה הנושמה בגוף וכו', התעלה גם הנושמה עצמה, ובאמת מוכרח לומר שהפעיל שנושמה ע"י העבודה פועל לא רק בגופו של האדם אלא גם בנושמתו. ע"פ המשל הידוע בסוף מס' סנהדרין 63, שהנוהג והנושמה עשוי הכל יחד כו'. וכנודע 64: שירידת הנושמה בגוף, היא כדי שיהי' צאשואבא בנפא ומלכא, היינו שהפעיל הנושמה בה' ע"י ירידתו למטה היא למעלה יותר מן המקום שמתנו ירדה. דאף שגם לפני ירידתו למטה נשומת הצנבות מחזק כסא הכבוד 66, ועל שכל נשמתא ונושמתא הוה קיימא בדיוקנא קמי' מלכא קדישא 68, הנה ע"י הירידה נעשית בה ע"י גודלה יותר, והרוב חשוב אף האלקים אשר נתנה 67, כמבואר בארובה בלתי"ת האוינו 68, שהפעיל הנושמה, היא למעלה גם מבחי' נשמה

(57) פל"ת. (58) אגרות קודש אדמו"ר סחור"י ח"ג ע' רסח. ונכ"מ. (59) ראה תו"ת רמ"ב. (60) שבת צג, ב. כמשת. וראה לק"ת משה סב, ג. ונכ"מ. (61) שבת מט, ב. וראה גם תו"ת הוצאת - שבת צו, ריש ע"ב. (62) תרומה כו, ט. (63) גא, גא, ב. ואילך. (64) ראה לק"ת ראה כו, א. ונכ"מ. וראה לק"ת ש"ח ע' ב. 236 תערת 8. חכ"א ע' 17. (65) ראה ח"ג ט, ב. (66) ראה ח"ג קד, ב. וראה תערת כ"ק אדמו"ר שליט"א בסה"מ השי"א ע' 11. (67) קולת פ' ב. עא, ג. ואילך. (68) עא, ג. ואילך.

הנחת הית' בלתי מוגה

ועד שנגעשו מוכשר לקבל חיותו מקדושה, והיולק זה שכן תפלה לזוהר, (שהתעלה פועלה בדרך התעבשות, והתורה פועלה בדרך מליצא) ניכר גם במשקלם בעולם, וכמבואר במ"א 49, המעלה בן חוני המעבד פרש"י, דחוני המעבד הי' עיקר ענין התעלה, ולכן כאשר חוני המעבד פעל ע"י חתונה שהי' הורדה גשמים, הי' צורך אור"כ להחלים השמעתו לפי ערך העולם, שא"י הי' באופן דהשפעה דהם רוב טובה אף יכלין לקבל, (וכמסופר בגמרא 50 באריות פרש"י הדבר, דגם סיפור זה הוא הוראה). דמזה מוכן, שאופן הפעולה שע"י התעלה הוא באופן שגם צאתו שפעל נצחון וברכה שלמה, עדיין צריך פעולה מיוחדת כל' להחלים את ההשפעה לפי ערך העולם, ולתקן את העולם שהי' כלי לקבל הטובה, ודעם הדבר הוא, משום שזוהו ענין של בירור בדרך התעבשות ומלחמה אמנם פעולתו של רשב"י הייתה ע"י לימוד התורה, וכלן בשלום, ולכן נמשך ע"י הוראתו הגשם בל', וכמבואר בדרושי ז"ג בעומר 6, בביאור סיפור החורבן, וכאשר הי' מצב של עצירת גשמים, ובאו המלמדים וספרו לרשב"י, אמר תורה על הפסוק 63 הנה מה טוב ומה נעים שבה ארזים גם יחד, בביאור ענין יחד ו"ו ואתה ישראל, ומיד אהא מישראל, היינו שחיותו הורדת המטר בתכלית ושלמותו לפי ערך המקבל, בדרך מנוחה.

וזהו מה שמסיים הש"ס ז"א מצא חקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא תשלים, שנאמר: ה' עוז לעמו יתן ה' יכרך את עמו בשלום, כל כליות ענין עבודה האדם, הוא, פעולה שלום בעולם, קוצר את עניני העולם עם אלקות, ובהו גופא, שלימות העבודה היא, ע"י לימוד תורה) דאין עוז אלא תורה, ונכ"פ, שהבידור שע"י התורה הוא בדרך שלום ומנוחה.

וזהו כל זה הוא כללות ענין הכוונה בבריאא האדם עליו ארץ, דאני נבראתי לשמש את קוני 64, בקיום המצוות ועבודה התעלה ולימוד התורה, שע"י כ"ו עושה ידירה צו ית' בחתונתם. וי"ל שזוהו גם דיוק הלשון עליו ארץ, למעלה מן הארץ, היינו שהאדם, אדם קרויים אדם 66, נמצא בעצם למעלה מן הארץ, ועבודתו בארץ כמיוטה (כמ"ש המשום בעלי ארץ) הוא כדי למלאות שליחותו בארץ, במיני תכונה דלעשות צו ית', ידירה בחתונתם, ע"י קיום המצוות שהן פשוות כדאיתא במדרש הנוחמא 66), דכל זה הוא כללות ענין הכוונה.

(49) ראה ר"ה שדה בשלום תע"ה. ונכ"מ. (50) תענית ט, א. (51) ראה סה"מ אחרון לאתיא ע' ר' ואילך. אור"ת ויקרא ע' ר' ואילך. סה"מ חר"כ ע' ר'ס ואילך. (52) אחרי גט, ב. (53) תחלים קלג, א. (54) קודשין כמות. (56) יבמות סא, א. (56) ויגש ו.

הנחת הית' בלתי מוגה

וכן חתי' לנו במהרה בימינו ממש בריאה מלכא משיחא, שיהי' מורע יוד ושקמה כמ"ש הרמב"ם ג' (ומקורו במדרש 178). ויפער הענין דוהיתא פה' המפוצהתא בתור כל הארץ כולה, ע"י העבדה דאדם עפי ארץ, דורה יז ית, בהחיותו, על עצמותו, היינו שמהותו ועצמותו יה' ד' בהדרגה, ויד בה כפי כל ש"ש וזוגיה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו, כי פי ה' דיבר, בביהמ"ק השלישי, מקורו אז' כונו לידגמ, חרי אפילו בבית ראשון נאמרנא השמים ושמי השמים לא יכלכלין אפי' כי הנית הזה אשר בנית בניחוחתא, וי"ש בבית השלישי, ובההרה בימינו ממש.

----- * -----

77) סתמ"צ מל"ה שטב פיה"מ פ' חלק יסוד חי"ב. 78) ראה תחומא בארץ תולדות כ. וראה ח"צ קעג, ריש ע"ב. ובבוצי חור שם. 79) עובד א. כא. 80) ראה תמשי' חרס"י ע' ג. ובפ"ב. 81) ישעי' פ. ה. 82) בשלח פו. יז. 83) פ"א ת. כז.

הנחת התי' בלתי מוגה

שנתה כי (שפירענה מאהא בראה אתה יצרת וי"ש זמל' מבתי' אתה נסתח בי). ועפי' זו נעשית ע"י הירידה.

וחו זה היום תחלת מעשיך שפירמיה הכולנה האמיתית כבריאת האדם עליו ארץ דומשך גלתי אור פנימיות חולתנו הקדושה אשר נמשך ביום הזה בבתי' המשכה בצלית על כל השנה כלה' דחלקית שלימות הכולנה האמיתית, וה"ע עליוית הנשמה (ככ"ד). וכמבאר בתחלה אגרת ר"ק אדמו"ר (מהורש"ב) ע"ב הנה"ץ (שחובא בסיים מאמר י"ט כסלו ה' 697) כסלי אור וחיות נמשנו בתוך צנן היינו גילוי פנימיות הנפש, הנמשך ע"י גילוי אור פנימיות חולתנו הקדושה, וכדאי' בהורג' דחלת דרגין (קשריין ז') אינו מתקשראין דא ברא קוב"ה אורייתא וישראל, וכל חז' דרגא ע"ג דרגא סתים וגליא כו', דנוספ' לתפירוש) בזה שגליא שבישראל מתקשר עם סתים דחלקית עם שלישראל, וסתים שבישראל מתקשר עם גליא דאורייתא ידוע עמד פירוש) בזה, דגליא שבישראל מתקשר עם גליא דאורייתא וגליא דקוב"ה וסתים וישראל מתקשר עם סתים דאורייתא וסתים דקוב"ה. ולכן, מבית שבי"ט כסלו נמשך גילוי אור פנימיות החורה בבתי' המשכה בצלית, צמיכ' ביום זה, נהגיה שפירמיה הכולנה האמיתית כבריאת האדם עליו ארץ, עליוית הנשמה, דאור וחיות נמשנו נחת צנן. ובפרט ע"ס מארד"ק קוב"ה אסתפל באורייתא וברא עלמא, שמוה מוכנ', שמפנימיות החורה, נמשך בפנימיות כל העולם, כולר פנימיות הנפש.

וחנה ע"י השקמת חלקית הכולנה האמיתית כבריאת האדם עליו ארץ באים צימות המשיח, שאז יהי' פדה בשלים בחלקית השלימות. וכמו שמבאר בזה ל"ק אדמו"ר האמצעיני, שבצענין פדה בשלים יש כמה אופנים. אופן השלים שעליו מדובר בסטק זה כפשוטו של מקרא, דקאי על השלים שבמלחמת דוד ואבשלום, שזה הי' שלום שבא מקרב לי, ע"י ובסוף המלחמה, עד שאנשי אבשלום התפלצו לצחצחו של דודי' 74. ולמעשה מזה הו"ע השלים שהי' בימי שלמה, שבימי קיימא סתיהא באשלתאמ"ג, כמ"ש 76 וישב שלמה על כסא ה', דבימי חילום שלמה ושלוה צמרי. אל תבציה השלימות שבצענין השלים יהי' צע"צ בימות המשיח דוקא.

69) מה"פ חשי"י ע' 102. 70) ח"ג עג. א. 71) ראה מה"פ חשי"י ע' 61 בחש"ת. 72) ח"ב קסא, א. 73) שער חשבה ח"א מט. א. ואילן. 74) ראה יירשעמי' חרס"י פ"א סו"ח. 75) שמו"ר פס"י, כז. 76) דה"א כט. כז.

הנחת התי' בלתי מוגה